

ČÁST PRVNÍ

1 Bydlet po hostelech, dokud to ještě šlo, potkávat v nich lidi, spát chodit v neděli a v úterý jako po mši, se sladkou kotletou na obíračku. 11

2 Brandenburský Petr vystoupil z autobusu, přestože se musel ujistit. Ujišťovali jej strážníci i nadstrážníci převlečení za nadporučíky nebo hýkající babičky v květovaných pyžamech. 17

3 Na dveřích televariet se rozlézala kůže z těla Kristova. Když tam před půlnocí dorazili, ihned obdrželi papírové kapesníky, do kterých se měli vytroubit. 23

4 Líčení bídy a zoufalství by mohlo stačit. Proč nelze vyprávět příběh někoho úspěšného, jenž si vyprojektoval a nadhodil určitý cíl, kterého potom dosáhl? 30

5 Jitka před sebou tlačila kolo, na němž musela překonávat kopec. Za kolem drkotal vozík se sendviči, plechovkami a bagetami v plastu. Jarmilka z Harlesdenu, Neasdenu a North Actonu. 35

6 Dvanáct spáčů obrací seno ve spánku. Dvanáct nepojízdných kraken, dvanáct Petřů vykutálených z pneuservisu. 41

7 Jedlový kraj, jediná hospoda s prskajícím sádem, poezie v německém jazyce, sekyra trčící z obrazu svatého Bonifáce, přibývající cyklisté... 49

8 Přišlo sobotní ráno a major Klen si pročítal se zájmem noviny. Tešil se, jak se nad zlými zprávami emocionálně ukojí. 57

9 Klen, Kněžiště a Brandenburský bloudili v nicotném lese poblíž kojeneckého ústavu v Ardenách a vzpomínali na ztracené... 65

10 V pokoji pro dvanáct spáčů se mírně nemocný bavím svými roky. V nemocnici pro pohodlné, lidsky ožralé malují drobné předměty na okenní římsu. 71

11 Dočolomanský s Horváthem na spáleném vrchu vzhlíželi k večerní obloze a čekali, zda začne pršet. Ortodoxní tramp pozval přítele z Hanácké roviny... 76

12 Nikdo nevěděl, kde se tady Bartoli vzal. Prostě tu byl – ostatně měl v sobě cosi ze zjevení. Pouze s tím dodatkem, že se mu svlékala kůže... 81

13 Tloukla čtvrt před půlnocí, déšť na spálený vrch nepřicházel, drezína pořád nebyla opravená. Kolem se vznášely přízraky větví, ze stínových stromů kapaly veverka... 85

14 Dny majora Klena se zdály být sečteny. Po vítězství na poušti, kde se beze stopy vлил do písku, potom co zmastil Brandenburáka... 93

ČÁST DRUHÁ

15 Na konci první části jsme nadporučíka Kněžiště opustili v žaludku zvrhlého bídáka, nadpozemské stvůry s rybími ploutvemi a žloutnouchými listy, majora Klena. 101

16 Bran-skému u topení v blázinci druhým rokem vysychalo lúno. Nešťastník nezažil den bez potratu, nápady ho opustily. 107

17 Svět zmizel. Ze závějí mlhy pod hřebenem vystupují protáhlé hroudy ztěžklého nevědomí, tmavě hnědé strupy z doby kamenné, hřbety prohýbající se vsříc sluneční lásce... 112

18 Na tři dny si cestující koupil domov v pokoji vyzdobeném rurálními obrazy, zařízeném dřevěným selským nábytkem s královskou postelí... 119

19 Každý si od Nového roku cosi sliboval, jen Brandenovi stačilo žít v minulosti. Nebyl náročný, nepotřeboval, aby něco přicházelo. Díky fenomenologickému výcviku... 124

20 Co se během vyličeného rozhovoru dělo v Brandenburského hlavě? Kam zmizeli Klen s Kněžištěm? Nepropadli se do sklepa, nebo o ročník níž? 131

21 Tu noc, kdy se vypravili do děkanátu, zářila obloha jasem, vyšívaná hvězdami. O co jasnější nebe, o to temnější mysl. 138

22 Jak asi opati mastí kanastu a zda k tomu potřebují postupku, nebo tercku? Určují čas mrtví ptáci bez větvi? 145

23 „*Baktattam és, baktattam és, baktattam...*“ ozývalo se opakovaně, když se ti tři plahočili k zamrzlému moři, které mělo z balíčku rozdat poslední karty. 148

24 Je-li pozemská smrt strašná, ta věčná musí být přímo děsivá. Umírá-li se na zemi pro věčnost, není na věčnosti kam umřít a tato nemožnost... 155

25 Jsem papež a postavy za mnou směřují, spatřují ve mně smysl existence. Neznámou v tajence zůstává Bran-ský... 161

26 Mystické plameny trápily Bran-ského několik dní tak vydatně, až se v roli tvůrce prohořel na literární besedu. Odehrávala se ve výstavním pavilonu... 167

27 Horváth na spáleném vrchu ležel pod drezínou a čekal na daňka. Ležel tam i bez kruciálního šroubku... 172

28 Skončila druhá třetina zápasu Švédsko – Finsko, na stavu nula nula se nic nezměnilo. Horváth zkoušel možné i nemožné, lidské i nelidské – obětoval se... 177

ČÁST TŘETÍ

29 Na pokoji bláznů se setmělo, osvětlovaly jej pouze plevelnaté myšlenky. Plevelu se na předměstích daří dobře... 187

30 Nikdo nevěděl, kde se Vysočanský ve vlaku vzal. Prostě tam byl; na počátku minulého století, někdy mezi léty 1905–1908, stačilo, aby zajiskřil křemík na slati... 194

31 V drožce bylo dusno, vydecháno jako v Durychových povídkách. Cesta šerým lesem každou chvíli zahýbala... 201

32 Duch Bran-ského si ve slati pravil, že jistota je jistota, a po určitém váhání se od těla nadobro oddělil. 209

33 Divoký život na Hostinci, dny prolezlé mravenci, noci prokoušané muškami, zpustlé tváře a neohoblované výrazy. Klena a spol. to náramně bavilo... 214

34 Den po zásnubách seděl Bartolomějský na pařezu před zhroucenou zdí Hostince a luštil borůvky; těšil se, že až vyplní tajenku, přečte si... 221

35 O několik dní později vládlo na Hostinci ticho, ani mušky se tam nerodily. Pohřební nálada kontrastovala se slícím slunečním jasem... 225

36 Zpovědnice byla rozbořená, chyběla jí střecha. Bartoli vnímal pozorně, jako by ještě trochu stál v kavárně před toaletami, a poslouchal, jak „chčijou“... 233